

Sygn. akt XI Ka 1060/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA w SO Tamara Pawlak /spr./

Sędziowie: SO Włodzimierz Śpiewła

SO Katarzyna Żmigrodzka

Protokolant: st. prot. Dominika Karasek-Raczyńska

Przy udziale Prokuratora Urszuli Komor

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2014 roku

sprawy J. W.

oskarżonej z art. 57 § 1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmie

z dnia 1 sierpnia 2014 r. sygn. akt II W 1175/13

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze: 800 (osiemset) złotych opłaty oraz 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu poniesionych wydatków.

Sygn. akt XI Ka 1060/14

UZASADNIENIE

J. W. wyrokiem Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 1 sierpnia 2014 r. została uznana za winną tego, że w okresie od 22.02.2010 r. do 22.07.2013 r. uporczywie nie wpłacała w ustawowym terminie na konto Urzędu Skarbowego w C. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za miesiące od stycznia 2010 r do października 2011 r. od stycznia 2012 r do listopada 2012 r oraz za I i II kwartał 2013 r w łącznej kwocie 561.838,91 zł; tj o czyn z art. 57 § 1 kks i skazana na podstawie art. 57 § 1 kks wymierzyl jej karę grzywny w wysokości 8.000 złotych; Sąd zwolnił ją od kosztów sądowych, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca wskazując, że zaskarża wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze zarzucając:

1/ naruszenie przepisu art. 57 § 1 kodeksu karnego skarbowego (zwanego dalej kks) poprzez błędną interpretację i zastosowanie wobec:

-braku przesłanek karalności ze względu na brak winy umyślnej w zaniechaniu obwinionej, wobec nienależnego od działalności lub zaniechania obwinionej braku środków finansowych na spłatę zobowiązania podatkowego w dacie jego wymagalności;

-brak przesłanki „uporczywości” w działaniu lub zaniechaniu obwinionej wobec dobrowolnego uregulowania wszystkich zaległości podatkowych wraz z należnymi odsetkami przed skierowaniem wniosku o ukaranie;

2/naruszenie przepisu art. 57 § 2 kks poprzez zaniechanie jego zastosowania mimo zaistnienia ku temu przesłanek;

3/naruszenie przepisu art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 51 § 1 lub § 2 kks poprzez zaniechanie jego zastosowania;

4/naruszenie przepisu art. 12 kks w zw. z art. 13 kks w zw. z art. 48 § r kks, poprzez rażącą niewspółmierność orzeczonej kary grzywny w kontekście okoliczności popełnienia zarzucanego czynu i braku szkody po stronie budżetu państwa;

i wnosząc o zmianę wyroku i umorzenie postępowania w trybie art. 17 § 1 pkt 6 kpk; zmianę wyroku i kwalifikację popełnionego czynu poprzez zastosowanie przepisu art. 57 § 2 kks i odstąpienie od wymierzenia kary; zwolnienie obwinionej od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna i to w stopniu oczywistym.

Na wstępie wskazać należy na wadliwie sformułowany zarzut odwoławczy: skarżący kwestionuje zastosowanie (jego zdaniem nieprawidłowo) przepisu prawa materialnego, podczas gdy uzasadnienie tego zarzutu przemawiałoby za podważeniem ustaleń stanu faktycznego przy jednoczesnym ograniczeniu zakresu zaskarżenia (do orzeczenia o karze).

Z uwagi na regulację zawartą w art. 433 kpk i wniesienie apelacji przez tzw. podmiot fachowy wystarczającym będzie twierdzenie, że również w części, gdzie skarżący wykracza poza granicę zaskarżenia stanowisko Sądu Rejonowego nie budzi zastrzeżeń. Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny w oparciu o trafnie – zgodnie z wymogami art. 7 kpk – oceniony materiał dowodowy a stanowisko zawarte w wyroku logicznie uzasadnił. W uzasadnieniu wyroku, odpowiadającym wymogom art. 424 § 1 kpk, Sąd meriti wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione a jakie nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych; argumenty zawarte w tymże uzasadnieniu (k. 114 in.) zasługują na aprobatę i nie zachodzi konieczność ich ponownego przytaczania. Kontrola odwoławcza nie wykazała również wadliwości w zakresie prawno – karnej oceny zachowania (zaniechania) oskarżonej; w obszernym, szczegółowym wywodzie prawnym Sąd I instancji wskazał wszystkie przesłanki wskazujące na zaistnienie czynu z art. 57 § 1 kks w szczególności znamienia uporczywości niepłacenia podatku w terminie oraz brak przyczyn niezależnych od oskarżonej usprawiedliwiających ten stan rzeczy (k. 115 – 117). Podkreślić należy – za Sądem I instancji – iż takim usprawiedliwieniem nie mogą być problemy finansowe jej firmy związane z długimi terminami płatności wystawianych przez nią faktur przez kontrahentów, skoro to oskarżona wyraziła zgodę na określone warunki spłaty należności, podpisując umowę zwłaszcza z jednym z podmiotów (...) Sp.z .o.o z siedzibą w W.. Na aprobatę zasługują również szczegółowe wywody dotyczące braku przesłanek, w oparciu o które możnaby przyjąć, iż doszło do przedawnienia wykonania karalności wykroczenia. (k. 117v).

Odnosząc się do zarzutu z pkt II apelacji stwierdzić należy, iż Sąd I instancji nie naruszył przepisu art. 57 § 2 kks poprzez jego niezastosowanie. Przypomnieć należy, że przepis ten nie obliguje Sądu do zastosowania zawartej w nim regulacji – odstąpienia od orzekania kary a jedynie daje Sądowi taką możliwość, ma zatem charakter fakultatywny. Logicznym jest przyjęcie, iż tego rodzaju rozstrzygnięcie byłoby właściwym dla jednostkowych, sporadycznych uchybień podatnika w omawianym przedmiocie.

Tymczasem prawidłowe ustalenia Sądu wskazują na diametralnie inny zakres uchybień oskarżonej – wielokrotność zaniechań oraz daleko idącą w czasie zwłoką w regulowaniu kolejnych zadłużeń.

W tym stanie rzeczy podzielić należy stanowisko Sądu I instancji, uzasadnione stosownie do wymogów art. 424 kpk., iż wymierzona oskarżonej kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, m.in. wysokości uszczuplonej należności publicznoprawnej (561, 838, 921).

Okoliczności łagodzące natomiast wskazane w uzasadnieniu wyroku m.in. naprawienie szkody i dotychczasowa niekaralność zostały należycie uwzględnione.

Z tych względów, nie stwierdzając przy tym uchybień z art. 439 § 1 kpk Sąd Okręgowy orzekł jak na wstępie.

Orzeczenie o opłacie za II instancję znajduje uzasadnienie w art. 8 ustawie z dnia 23.06.73r o opłatach w sprawach karnych (z późn. zmianami) zaś o wydatkach postępowania odwoławczego –w art. 636 kpk w zw. z art. 627 kpk.

Tu /ubocznie/ zasygnalizować należy niekonsekwentne stanowisko Sądu Rejonowego o istnieniu przesłanek do zwolnienia oskarżonej od kosztów sądowych za I instancję, jednak poprzestać należy na tej uwadze wobec niezaskarżenia wyroku na niekorzyść oskarżonej.

Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł, jak na wstępie.